

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

2

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1963

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΘΕΟΚΡΕΤΟΥ ΕΠΥΛΛΙΑ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑΔΥΜΗ ΖΟΥΤΣΙΟΥ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1963

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἷς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἥτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτως ὁ Ἀπολλώνιος (295 - 215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωϊκὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310 - 245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποίου σφάζεται μία τραγωδία, ἡ Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπων πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἠλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδιδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἤδον

οί ποιμένες και κατά τους παλαιότερους χρόνους και εις άλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος και ἰδίως εις τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητῆς Στησίχορος (640 - 555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσεις τεχνικῆ και προσωπικῆ ἢ βουκολικῆ ποιήσεως ἦνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρις ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της και ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρου τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια και ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει και ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθερὰν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων και τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὐτὴ τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν της ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποιήσιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ και ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποιήσιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσας περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν και τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας και τῆς Κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας και τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἐκλογῇ *Νομέων* και τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII και IX). Ἐταξίδευσεν και εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας και διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μίλητῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ και ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἐλαφαντοστοῦ ἡλακᾶτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνάδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακᾶτη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν και ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητῆς ἐλεγειῶν και ἐπιγραμμάτων Φιλιτᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246), εἰσηλθὲν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν και τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, και συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310 - 240). Ἀπὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας¹.

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ Ἰέρων, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλεύσειν, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐζήτει τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξανδρείαν. Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν, εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν τοῦ ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλὰ ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσήμαινε ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἄσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθῆντα ἔργα του — διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν — εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἦτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα, εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ.ἄ. Ἄλλ' ἡ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται².

1. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακοῦσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινοῆ καὶ ἡ Ποργῶ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδώνια ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδώνιδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἀγαλμὰ του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρόνου διὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματίῳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελισσεται εἰς τρεῖς σκηνάς: α' ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς (στ. 1 - 43), β' καθ' ὄδον (44 - 77) καὶ γ' ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78 - 149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολιασταί) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίαν τινά. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς: Βοσκός τις,

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος, ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεὺς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχεῖά τινα ὀμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῇ περιλαμβανομένην Ἡλακᾶτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον ἐν τῇ Ἡλακᾶτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

Ὁ ἀναγιγνώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνά χειρὸς ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελληνιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἀττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η: ἀ, ἀδίστα, σκανῶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προσελθὸν ἐκ συναιρέσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἀττ. α: ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνήρθη εἰς ευ (ἀττ. ου): ἐμεῦ, μερίζευ, βιάζευ, ὠθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ᾶν τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραῖᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἢ κατάληξις -ω τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων: τῷ πολλῷ ὄχλω, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἢ κατάληξις -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων: μόσχως, χρησιμῶς, Γολγῶς, τῶς λύκος.

ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλικον νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκεῖνον γενόμενα: εἰς τὴν διήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22 - 27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδυλλίου (1 - 6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28 - 36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλικα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

Πρὸς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν **-μες** (εἰμές = ἐσμέν, ὄμες = ὄμεν, λαλεῦμες = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἡ λατινικὴ **-mus** (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν **-ντι** (φαντὶ = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἡ λατινικὴ **-nt** (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἥς δεῦγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἑλλακίῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ **α**) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόπου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολικὰ στοιχεῖα, τὰ ἑποῖα ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικὰ του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις **-οισα** (ἀπ. **-ουσα**) : φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα **σδ** (ἀντὶ ζ) : ἀγοράσδειν, παῖσδε.

Επισημαίνεται ότι η παρούσα μελέτη αποτελεί μια πρώτη προσέγγιση στην κατανόηση των προκλήσεων που αντιμετωπίζει η ελληνική οικονομία. Η έρευνα βασίστηκε σε δευτερεύοντα στοιχεία και ενδεχομένως υπάρχουν κάποιες αποκλίσεις από την πραγματικότητα. Ωστόσο, η μελέτη παρέχει μια γενική εικόνα των τάσεων και των προκλήσεων που αντιμετωπίζει η χώρα.

Η μελέτη δείχνει ότι η ελληνική οικονομία αντιμετωπίζει σημαντικές προκλήσεις, όπως η υψηλή ανεργία, η μείωση της παραγωγικότητας και η αύξηση του δημόσιου χρέους. Η αντιμετώπιση αυτών των προκλήσεων απαιτεί μια ολοκληρωμένη και συνεπή οικονομική πολιτική, που να βασίζεται στην ανάπτυξη της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας, στην αύξηση της παραγωγικότητας και στην βελτίωση της διακυβέρνησης.

Η μελέτη υποστηρίζει ότι η ανάπτυξη της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας είναι η βασική προτεραιότητα. Αυτό απαιτεί την υιοθέτηση μιας σειράς μέτρων, όπως η μείωση των φορολογικών επιβαρύνσεων, η βελτίωση της διακυβέρνησης και η αύξηση της παραγωγικότητας. Η αύξηση της παραγωγικότητας απαιτεί την υιοθέτηση μιας σειράς μέτρων, όπως η βελτίωση της εκπαίδευσης, η αύξηση της επένδυσης στην έρευνα και την ανάπτυξη και η βελτίωση της διακυβέρνησης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΚΑΙ ΚΑΡΝΑΒΑΛ

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΑΡΧΑΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Ν Ο Μ Ε Ι Σ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορυδῶν, τίνος αἰ βόες ; ἦ ῥα Φιλῶνδα ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτάς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ᾔχετο χώραν ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας ; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφεὸν ᾔχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπῶπει ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἑρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κᾔχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μῆλα.

ΒΑΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὖται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

15 Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστία. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὅκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

20 Λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πυρρήχος. εἴθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄκκα θύωντι
τᾶ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

25 Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμνον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ Φύσκιω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύονται,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἄιδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἠράσσαο νίκας,
χὰ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ

30 Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εἶ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
τᾶς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

35

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ' ὅσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβης.
αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγγει.

40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος.

45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις ;
ἤξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
εἴθ' ἦς μοι ροικόν τι λαγωβόλον, ὥς τυ πάταξα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα
ἄρμοϊ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι
τάτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις ;

50

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠ Ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίχον ἄνδρα δαμάζει.

55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπης, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοι Πραξινόα ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

5 ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρητῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

10 Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὄμες
ἀλλάλαις, πὸτ ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῶ μικκῶ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αισθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῶς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῶς μὰν τῆνος τὰ πρόαν — λέγομες δὲ πρόαν θην 15
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν —
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυσ.

ΓΟΡΓΩ

Χώμὸς ταῦτᾱ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῖν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθέσ, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω. 20
ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξου.
βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

ἜΩν ἴδες, ὦν εἴπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῶ μὴ ἰδόντι. 25
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖσ αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲσ πάλιν· αἰ γαλέαι μαλακῶσ χρήζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἂ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸσ ὅμωσ. μὴ δηράδ', ἀπληστε. 30
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεισ ;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἂ κλαῖξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος ; ᾧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

35 Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστῶ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μῶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

40 τῶμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθεσ. οὐκ ἄξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
ᾠ θεοί, ὅσσοις ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
45 χρῆ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνών· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
50 ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσῃς.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὕπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ ἀυλᾶς, ὦ μᾶτερ ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἴτα, παρενθεῖν 60

εὐμαρές ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἄ πρεσβῦτις ἀπόχγετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὕσσοσ ὄμιλος. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῦ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τὴν,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτά, μὴ τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξέχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.
οἴμοι δευλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῦ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιτο
εὐδαίμων, ὠνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχρονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὅχλωσ ἄθρωσ.

ὠθεῦνθ' ὡσπερ ὕεσ.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

75 Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἅμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοικτίρμονος ἀνδρός.
 φλίβεται Εὐνόα ἅμμιν ἄγ', ὧ δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ'· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτά· καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

80 Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζῳογράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν ;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 85 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὁ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὧ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

90 Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος ; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές ;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπίτάσσεις ;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαί εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῷ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 95 πλάν ἑνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν

ἀ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ, πολύιδρις αἰοιδός,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φθεγξεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας, 100
 αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσοῦ παίζουσι' Ἀφροδίτα,
 οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον ὦραι.
 βάρδισται μακάρων ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105

Κύπρι Διωναία, τὴ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
 ἃ Βερενικεΐα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα 110
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναικες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται 115
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τῆδε πάρεστι.

Χλωραὶ δὲ σκιαᾶδες μαλακῷ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμηανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεζομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
 ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,

125 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.
 ἅ Μιλαιτὶς ἐρεῖ χῶ τὴν Σαμίαν κάτα βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῶδ' ὄνιδι τῷ καλῷ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὴν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἡ ἔνεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἀθροαὶ ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμην καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνεῖσαι
 135 στήθεσσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξέυμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἔρπειος, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ' οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωες,
 οὔθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθῶν,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 ἔλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον· εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καί, ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ

145 Πραξινόα, τί χρῆμα σοφώτατον ἅ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὥρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χῶνῆρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
 ὅππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλῳ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος, 5
 ὅππως ξένον ἕμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων Ἴερον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγενημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσομεν,
 σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαινε· αὐτοσέει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω·
 οὕτως ἀνυστέργος, φιλέει δ' ὕσσα σαόφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
 ὅπασσαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὺ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἀν ὧξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἷκον ἔχοισ' ἄνερος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγρις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὧς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
 καὶ οἱ μνάστιν ἄει τῷ φιλαοίδῳ παρέχης ξένῳ.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἡ μεγάλη χάρις
 δῶρφ σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων». 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὠρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἦστην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω αὐρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.
5 πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
« Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων ».
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
« Ποιμῆν εἰροπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα,
10 οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων ».

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον ;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θεὸς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χὰ μάττηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μάν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεῖς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων ;

25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

Ἢ Χοῖ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοῖ μὲν παῖδες ἀειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρᾶτος δ' ὢν ἀεῖδε λαχῶν ἱυκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδᾶν
βουκολικᾶν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

30

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγκρα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχει.

35

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἵπερ ὅμοιον
μουσίσει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

- τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 40 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
- 61 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
 τὰν πυμάταν δ' ᾠδὴν οὕτως ἐξᾴρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

- Φεῖδευ τᾶν στερίφων, φεῖδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
 μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.
- 65 ᾠ Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ ;
 οὐ χρῆ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα.
- Ταί δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 ποίας· οὔτι καμείσθ', ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.
- Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι·
 70 ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.
- Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

- Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
 τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.
- Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο πικρὸν ἐν' αὐτᾶ,
 75 ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέρην ὁδὸν εἶρπον.
- Ἄδει' ἄ φωνά τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
 [ἀδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χᾶ βῶς,]
 ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
- Τᾶ δρυτὶ ταί βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
 80 τᾶ βοῖ δ' ἄ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

Ὅς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·
 «Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
 αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
 ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ».

85

Ὅς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ὄτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖς' ἀκάχοιτο.
 κῆχ τούτω πρῶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

5 Βουκολιάζω, Δάφνι· τὸ δ' ὠδᾶς ἄρχω προῖτος,
ὠδᾶς ἄρχω προῖτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχος βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκονται καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγεῦντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζω
ἐκ τότεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

10 Ἄδὺ μὲν ἅ μόσχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶσ,
ἀδὺ δὲ χά σῦριγξ χῶ βουκόλος, ἀδὺ δὲ κήγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν κοιλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
λίψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσπον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσσ' ἐν ὄνειρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ᾧ μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πρὸς ποσὶ κώεα κεῖται.

ἐν πυρὶ δὲ δρυϊνῶ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αἶαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσπον ὥραν 20
 χεῖματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατὴρ ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ὑγκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλω.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδάς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ὦδά.
 τὰς μοι πᾶς εἶη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἕξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσπον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρεῦντι 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκια.

Α Λ Ι Ε Ϊ Σ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
 αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
 ἀνδράσιν ἐργατίνχισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
 κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
 στρωσάμενοι βρύον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
 κεκλιμένοι τοίχῳ πᾶρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιόεντα δέλγητα,
 ὄρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινοι,
 μῆρινοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
 νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῖλοι.
 οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 οὐ κλειῖδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κύναι· πάντα περισσά,
 πάντ' ἐδόκει τήνοισ· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
 οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἄρμα Σελάνας,
 τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
 ὕπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.

ἤδη μυρὶ' ἐσεΐδον ὀνειράτα, κοῦδέπω ἄως.
μὴ λαθόμεαν ; τί τὸ χρῆμα ; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι. 25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἄσφαλιῶν, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἅ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια ; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον. 30
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειράτα πάντα μερίζου.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· « Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς ». 35
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι — τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων,
ἀλλ' ὄνος ἐν βράμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δῆ, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῶ μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
— οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ, 40
εἰ μέμνη, τὰς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' —, εἶδον ἑμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κῦων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κήγγων. 45
χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ βέεν αἶμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὖρον ἀγῶνα·

πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαυροτέροισι σιδάροις ;
 50 εἴθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 55 ἤ τί μοι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τὰς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρω ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῷγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἡπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 60 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 ταῦτά με ἀξήγειρε· τὴ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνῶμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπῶμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρύσειον, ὡς ἴδες, εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 65 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσω τὴ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ κάπῃ χρυσοῖσιν ὀνείροισι.

Λ Η Ν Α Ι Ἠ Β Α Κ Χ Α Ι

(XXVI)

Ἴνώ κ' Αὐτονόα χά μαλοπάρανος Ἄγαυα
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταῖ ἐοῖσαι.
 χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν ἀεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς, 5
 τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλα, τὼς ἐννέα τᾷ Διονύσῳ·
 ἱερὰ δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνεται μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθύ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἱ δ' ἐδίωκον,
 πέπλωσ ἐκ ζωστῆρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι».
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνώ δ' ἐξέερρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον
 λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ωύτός·

αἰ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομένοντο γυναῖκες.
 25 ἔς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναί αἵματι πᾶσαι,
 ἕξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσω
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἑνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 30 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσι ἀδοίμι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῶια, δυσσεβέων δ' οὔ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόνετι
 Ζεὺς ὑπάτος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
 35 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καρμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωῖναι,
 αἱ τὸδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσω
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεῖς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(Ἀπόσπασμα : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίας ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος ; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλιζαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χειῖρας
ἀχλὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμενα κλαίων.

Πολλοὶ Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακτος Ἀλεῦα
ἀρμαλιῆν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἄμ' πεδίον Κρανωνίων ἐνδιάασκον
ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἥδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,

45 εἰ μὴ δεινὸς αἰοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνομαστούς,
 ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροίης Κύνκον ἔγνω,
 50 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοιδοί·
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἵκατι μῆνας ἀλαθεῖς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθῶν
 ζώας, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοοῖο Κύκλωπος,
 δηνιαῖον κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 55 Εὐμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαιαῖς
 ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγγνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 60 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἥῳν κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολεράν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδεῖη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαίρετω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἶη
 65 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχει ἕμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΑ

Η ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΑ

Οι μελέτες που πραγματοποιούνται με τη μέθοδο της

επιχειρησιακής έρευνας στο χώρο της εκπαίδευσης

και στην κοινωνία έχουν ως στόχο να ανακαλύψουν

το νόημα των πράξεων που γίνονται στην πράξη

και να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση των προβλημάτων

που προκύπτουν στην κοινωνία και στην εκπαίδευση

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νομείς, 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί. (IX), 15 = Συρακόσαιοι ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἱέρων (ἀπόσπ. « Πλούτος καὶ Μοῦσαι »), 21 = Ἀλιεῖς, 26 = Λῆναι ἢ Βάχχαι, 28 = Ἡλακάτη.

ἄ, ἄττ.* ἤ.

ἀγάγετο, ἄττ. ἠγάγετο· Ζεὺς ἀγάγεθ' *Ἡραν* 15, 64 ἐνν. σύζυγον.
Βλ. *Ἡρα*.

Ἀγαῦα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.
ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ᾄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργανου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτήρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγο. ἀλιεύς.

ἄδε, ἄττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἄδύς, ἄττ. ἠδύς· ἄδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκριμένους τύπος ἀντὶ Ἄδωνις.

ἄδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις, ἰδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινὰ χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὤφειλε νὰ μένη ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἣτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια.

* Ὅπου σημειοῦται ἄττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· ἂν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. *ἀεί*.

ἀείδεν, ἄττ. *ᾄδειν*.

ἀεξομενᾶν, ἄττ. *αὐξομένων* (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ.: *πειρώμενοι ἀεξ. πετερόγων*.

ἀεργός ἄεργος, ἀργός· *ἀεργοῖς αἰέν ἐορτά* 15, 26 ὁ νοῦς: οἱ ἄεργοι εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἐορτήν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ πολλά πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. *ἀηδονιδῆες*, ἀηδονάκι.

ἀηδονίς ἀηδών.

Ἄθανάα, **Ἄθαναία**, ἢ Ἄθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς *ἐργάνη*.

ἀθλήματα σῦναργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. *ἀθρόος*.

αἶ, ἄττ. *εἶ· αἶπερ*, ἄττ. *εἶπερ*.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστί 15, 48: οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λωποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 27 βλ. *νημα*.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· *αἰόλα φωνεῶ ᾄδω τεχνηέντως*, συνθέτω ὥραϊα ποιήματα· πρβλ. *αἰολόφωνος ἀηδών*.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἶγας, εἶμαι αἰπόλος· *ἄμ' αἰπολέοντα* 8, 85 ἐνῶ θὰ βόσκω τὰς αἶγὰς μου.

Αἴσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἴσιν αἰολ., ἄττ. *αἴς*.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. *αἰτούμεθα*.

Αἶτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἶτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

αἰών, ὁμηρ. *ἠών*, ἄττ. *ἠών*, ἀκτῆ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) *πτύουσι*, δηλ. ἀφρίζουν τὰ κύματα.

ἀνάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἄχομαι*, ἄχνυμαι, λυποῦμαι, θλίβομαι στενοχωροῦμαι· *ἀνάχοιτό κα* 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται,

- ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπη τοὺς γονεῖς τῆς.
- ἄκιρος - ἄκιρα - ἄκιρον** αἰολ., νωθρός.
- ἄκρηβος** (ἤβη) πολὺ νέος.
- ἀλάβαστρον** μυροδοχεῖον.
- ἀλακάτα**, ἄττ. ἤλακάτη, ῥόκα.
- ἀλάομαι** περιπλανῶμαι.
- ἀλέγω** φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἀλέματος**, ἄττ. ἤλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὡ τᾶς ἀλεμάτω
φυγᾶς 15, 4 ὡ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
- ἀλεμάτως** ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
- Ἄλεύας** Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγός) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ
τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἀλίβατος**, ἄττ. ἤλιβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.
- ἄλλαι** αἰ ἄλλαι.
- ἄλλοκα** ἄλλοτε.
- Ἄλφεός**, Ἄλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ
Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἄλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ
μετάσχουν τῶν ἀγώνων.
- ἄμ** 16, 38 ἀνά (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).
- ἄμᾶ** ἡμετέρα.
- ἄμᾶ** ὁμοῦ.
- ἀμαλδύνω** ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἄμαρυλλίς** ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἀμέργω** δρέπω, κόπτω.
- ἀμέων**, ἄττ. ἡμῶν.
- ἄμμε** αἰολ., ἄττ. ἡμᾶς· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. ἡμῖν.
- ἄμναστος** λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ.: ἄμναστοὶ ἔκειντο (ἄν),
εἰ μὴ θῆκε...
- ἄμοιβαῖος**: ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία φῶδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώ-
πων ἐναλλάξ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἀμολγεύς** (ἀμέλγω) καρδάρα.
- ἀμπέχονον** λεπτὸν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) θερ-
στριον.
- ἄμυλος**, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως
σημείνει χυλός, κουρκούτι.
- ἀμφίθεσ** 15, 40 ἐνν. τὸ ἀμπέχονον (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραίας πτυχᾶς).

Ἄμφιτριτα θαλασσία θεά.

ἀν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν.

ἀναβος ὁ οὐπω ἔφηβος, 12 - 15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἀόρ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάλυτος, ἀττ. ἀνήλυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβῶν ἄριστον, ἀπρογευματίστος.

ἀναύω (ἀνὰ αὐῶ) ἀόρ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἄντιοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἄλευαδῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητῆς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω: τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἐκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῳ, ἀττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἀορ. β' (ὡς ἐνεστῶς ἐχρησίμεισε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἐσβησες» ὅσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθομένῳ 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀόρ. τοῦ ἀπεχθάρομαι).

ἀπόκλαξον κλεῖσε· προστακτ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστῶτα.

ἀπομάσσω α' σπογγίζω, β' ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ρίγλας» ἢ «κόφτρας»). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν

διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἄρμαλιή)· ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίρικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεάν (ἐνν. χοίρικα) ἀπομάξης 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (=οὐκ ἀλέγω, «τί ἀνάγκη σ' ἔχω ;»)· πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπρίξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπρῦς πατήρ, «μπαμπᾶς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἄττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἄρκετός.

ἄρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἄρμοῖ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νὰ, τώρα».

ἀρξεύμεθ' (α), ἄττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἄσφαλιῶν ἀλιεὺς τις.

ἀσφόδελος 26, 4 : ἀσφόδελος ὁ ὑπὲρ γῆς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελοῦς λειμών.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.

ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιῶμαι, περιθάλλω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως τὸ σημερινὸν «σταυραγκάθι».

ἄτρυτος ἀτελειώτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔος ξηρός.

αὔτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.

αὐτοένει, ὁμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84, ἐνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὔω, μέλλ. αὔσω, ἀόρ. αὔσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφαιρός ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτο ἀρκετὰ δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύν.

ἀφίκει 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς : καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ μᾶς εὖρης χαίροντας.

Ἄχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχὴν πένης· ἀχὴν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄωθεν, ὁμηρ. ἠῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὔριον πρῶι πρῶι.

ἄως, ὁμηρ. ἠώς, ἀττ. ἔως, αὐγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω : βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀττ. βῶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέω αἶδλα ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἄσματα μὲ συνοδεῖαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυμῆνιος καὶ βαρύμηνις, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὄργην) ἔχων.

βασεύνται, ἀττ. βήσονται, θά « διαβοῦν », θά χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαφέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζευ, ἀττ. βιάζου· ἐν 15, 76 σπρῶχνε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.

βίη : βίην καὶ κάρτος (ὁμηρικόν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν βίωμην.

βλάπτω : βεβλαμμένος φιλοκερδείῃ μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἡ ᾠδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτῆρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).

βουκολιαστὰς τραγουδιστὴς βουκολικῶν ἁσμάτων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἐνδυμα πολυτελές.

βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρὺς, ἀφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιαδάς, ἔβριθε, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρύον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἄττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαῖ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 28 βλ. *νῆμα*.

γαῖμεν, ἄττ. ἐγγημεν.

γαρούμαι, ἄττ. γηρούμαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἄττ. γλανκῆς, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἄττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 28 ὅπως τὸ ἤθελες· εἰς τοῦτο ἡ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ: τοῦτό κα εἴπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 βλ. ἐρείδα.

Γολγοῖ πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ. *Γολγώς*.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ *Γοργώ*.

γράμματα 15, 81, στολίδια (πλουμιὰ) ἐνυφασμένα.

γράφω, 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἄττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἄττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. *δαμαλᾶν*.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ *Ζεύς*· οὐ *Δᾶν* ὄχι μὰ τὸν *Δία*.

δεδαημένος δαήμεν, μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = δέδμανται, άττ. δέδμηνται, παθ. πρκμ. τοῦ δέμω οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, άττ. δέδοικα.

δειλός έν 16, 43 δυστυχής, έλεεινός.

δέλητα, άττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαρ), δολώματα· κατά τόν ποιητήν Ὀππιανόν (Ἄλιευτ. III 414 κ.έ.) διά τήν άλιείαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπά φύκη, τά ὁποῖα οἱ ἰχθύες οὔτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε κατά τήν έλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναιός μακροχρόνιος.

δηράς, ή, άττ. δειράς, βράχis σειρᾶς ὀρέων. μή δηράδ', άπληστε 15, 30 μή μοῦ δίδης «ένα βουνό» (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνι), άχόρταγη (σπατάλη).

διαειδής διαφανής, διαυγής: ἔδατι διαειδέι νίζειν θολεράν πλίνθον 16, 62 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ άδύνατα (βλ. καὶ ήών)· πρβλ. τὸ ήμέτερον

τὸν άράπη κι άν λευκάνης,
μόνο τὸ σαπούνι χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσι, ἵνα άρχίσω τὸ ἄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με, 8, 24 ένν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἄλιέων.

Διωναία εἶναι ή Ἄφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· έν 9, 26 συναπτόεν τῷ δοκεύω τὸ αὐτός (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν έν Ὑγκαρίαισι.

δόμοις 28, 16 αιολ. αιτ. πληθυντικοῦ· εκ τούτου αἱ γενικαὶ άκίρας καὶ άέργω.

Δράκανον ὄνομα άκρωτηρίων έν Κῶ καὶ Ἰκαρία· άγνωστον ποῖον έννοεῖ ὁ ποιητής (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὔσα παρεκάλεσε τὸν Δία νά ἔμφανισθῆ εἰς αὐτήν έν ὄλω του τῷ θεῷ

μεγαλείω, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς τοῦ κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ τὴν μὴ χαθῆ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός τοῦ καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερον εἰς φῶς (κάθητο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν τοῦ (ἐπιγονίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὕπεροφώρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωσρίσδεν, ἄττ. δωρίζειν.

ἔβαν, ἄττ. ἔβησαν ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αἰολ., ἄττ. ἐβουλόμην (καὶ ἦβ.).

ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγμαναχάομαι ποιῶ καναχήν, θόρυβον ἔγκ. κόχλω ἤχῳ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδωδά, ἄττ. ἐδωδή· ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἄττ. ἐθέλωσι.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις, εὐκτ. ἄορ. τοῦ εἰκάζω.

εἶκατι εἵκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἄττ. ἐσμέν· ἐν καλῷ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἶμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς : ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου τοῦ· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν ἀετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνός (εὐαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 53 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς 15, 7 «ὄλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναίσειντι ἅπαντα 15,
87 « θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἄπο 9, 74 ἀπεκρίθην.

ἐλαιον 4,7 ἔννοεῖ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπίς : ἐλπίς τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπίς νὰ « βγῆ σὲ καλὸ » τὸ
ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἐμμηγος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον
(15, 31) *καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ
περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ περονατρίς
(15, 21).

ἐν : ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκειν θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουῦμαι· βλ. ἔτυμος.

ἐνδοί ἐνδον· ἐνδοί πᾶσαι 15, 77 βλ. νός.

ἐννεάφωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9,34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχό-
μενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιούσα
26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β') ἀρμόζων, πρέπων·
νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν
ὁποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς
τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. ἐπήξω, κατεσκεύασας.

ἐπιβαίνω : ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος
τῆς ἡλικίας μου, « πατῶ στὰ δέκα »· ὁ νοῦς : ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλι-
κος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια ρέζω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν
προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματοῦς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρμητικῶς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὕπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἀττ. ἐρανή (ἀρσ. ἐρανή), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή·

ἐργατίας, ἀττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον : ἔργον ἐπ' ἔργῳ, 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά» ἡ Γοργὼ δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὰ πλύνῃ καὶ ξάνῃ τὸ μαλλί, τὸ ὅποῖον εἶναι ἅπαν ὅποιος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω ἀνδάν 21, 21 προκαλῶ ὀμίλιαν.

ἔρει αἰολ., ἀττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61, ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους : στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ).

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἔριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐπιουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).
ἐρινός ἀγριόσικον, «ὄρνός» πάντες ἐρινοὶ (μεταφορ.) 15, 20 ὅλοι ἐλεεινοί, καθάρματα.

ἔριφος, ἡ, αἶξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετά 15, 118 ζῶα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἰπτάμενα.

ἔρρ(α) αἰολ., ἔρρα· ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις 28, 10 ἔρρα θὰ ἐργασθῆς («θὰ γνέσῃς») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

ἔρουξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13 : ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλάς τῶν γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἐς : ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἐσθλός : ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἀττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι (ἀττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ'

ἐνδιευῶντι (ἀττ. ἐνδινοῦσι) 15, 82 τί ἀληθινὰι (ζωντανὰι) ποὺ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἀγνός, καθαρός· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὠραίαν ἡλακάτην τῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισιν).

εὐδαίμων: εἶ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό ».

εὐθυμεύσαις, ἀττ. εὐθυμούσαις· 15, 143: ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναικᾶς εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἀφιξίς (ἀνάστασις) του προξένησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὐμαῖος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός συβώτης.

εὐμαρής εὐκολός.

Εὐνόα ὑπέρτρια τῆς Πραξινοῆς.

εὐρώς, ὁ, μουχλα.

Εὐτυχίς ὑπέρτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὰ Ἄδωνια.

εὐφάμως, ἀττ. εὐφήμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφήριμη ἀφήνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ μεταβῇ που· ἐν 9,3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἥς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπρμφ.

ἔχοισ(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Κατὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἄσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσον ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.

ζέω βράζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξινοῆς.

ἡ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικάι· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. ἡ μὰν 4, 14 πράγματι· ἡ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἡ θα 4, 1 μήπως.

ἦδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἡ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρ-
χουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κλπ.).

ἦμεν, ἄττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδοῦ.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κλπ.), ἄττ. ἦλθον κλπ.

ἦξῶ, ἄττ. ἦξω.

ἡπειρώτας (= στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν
ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

Ἡρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάκτος, διότι ἦτο ἡ πολιούχος θεὰ τῶν
Κροτωνιατῶν· ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε
σύζυγον τὴν Ἡραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν
κόκκυρος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἡρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἡρα ἠσθάνθη
οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καὶ, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του
μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἡράσσαι ἀόρ. τοῦ ἔραμαι (= ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' πρόσ. δυϊκ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτὴ· ἐπ' ἦόνι κύματα μετροεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχει-
ρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδής).

θαητός, ἰων. θηητός, ἄττ. θεατός θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἄττ. θανούσης.

θάρσει(α) αἰολ., θαρροῦσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θᾶσαι, ἄττ. θέασαι· θασόμεναι ἄττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτόν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρ-
πας) τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχονον (15, 21 καὶ 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλεῖστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κλπ. 15, 145: αὐτὸ τὸ «θηλυκὸ» ἡ (αἰοιδὸς) εἶναι ἓνα πλάσμα
(χοῆματι) πολὺ ἱκανόν.

θὴν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ' (α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 28) ὡς κει-
μένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἄττ. θύωσι.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν *ιάλεμον ἀρίστευσε*, 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη ἀοιδὸς *ιαλέμου*.

Ἰάων, ἄττ. *Ἰων*. *Ἰάων ἀνῆρ* 16, 57 ὁ Ὀμηρος· αἱ ἀοιδαὶ αὐτοῦ ὄνασαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεύα, τὸν Εὐμαιὸν κλπ.

ιγνύα, ἡ, τὸ ὅπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσήκωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς *ιγνύας* καὶ ἐσχηματίσαν οὕτως ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἀδωνιν.

Ἰδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἶδες 15, 25, ἄττ. εἶδες, βλ. ὦν...

ἶερος αἰολ., ἄττ. *ἱερός*. 28, 7 ὁ Νικίας ἤτο *ἱερόν φυτὸν τῶν Χαρίτων* ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἱλεός, ὁ, «τρῦπα», «φωλιά».

ἱμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἰουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων· *καταβάλλω* πρῶτον ἰ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἰρηξ ὄμηρ., ἄττ. *ἱέραξ*.

ἰρον αἰολ., ἱερόν, ναός· 28, 4 : τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης ἤτο *χλωρον ὑπ' ἀπάλω καλάμῳ*, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρασίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἄττ. ἴσασι.

ἴσατι, ἄττ. *οἶδε* 15, 146 : ἡ ἀοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει τόσα πράγματα.

ἰσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος : ἴσα δ' ἦν ψεύδειν ὄψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἤτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἰστός ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ*; 15, 35 πόσον σοῦ ἔστοιχισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἢ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν ;

ἰυκτὰ (ὄνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἐκθλ. κ'), ὄμηρ. κε(ν), ἀπτ. ἄν, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λειμών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, ἀπτ. καθίζου.

κακός: κακὸν τέλος δωσῶν (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ νὰ σοῦ δώσω κακὸν τέλος, νὰ σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός. Ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρω-
τήσασαν αὐτὴν Γοργῶ καὶ εἰς τὴν Πραξινοῆν.

καλός: ἐν καλῷ εἰμές (ἀπτ. ἐσμέν) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

κάμνω κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· οὐτὶ καμείσθε 8, 68 δὲν
θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του
ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἀφθονον χόρτον, διότι αὐτὸ
θὰ φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν αὐτοῦ
ἀργότερον· κάμνω βωμὸν 26, 5 ἰδρῦω βωμὸν.

κάποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδωνίδος κῆποι, ταχέως ἀναπτυσ-
σόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκαλ-
καλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις)
κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρῶγω.

καταπτυχῆς ἔχων πολλὰς πτυχάς, « σουφρωτός ».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών καὶ ἐγώ· ἐν 9, 8 ὁ Δάφνις ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει·
οἱ βουκόλοι (χῶ βουκόλος), ἄδει καλῶς.

Κήιος (= Κεῖος, ἐκ Κέω) αἰοιδὸς ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης (556 - 468 π.Χ.).

κῆκ καὶ ἐκ· κῆκ τούτω 8, 92 καὶ ἔκτοτε.

κῆμ' (κρᾶσις καὶ ἐκθλ.) = κῆμέ, ἀπτ. κᾶμέ.

κῆν καὶ ἐν.

κῆνος, δωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς καὶ ἐς· κῆς ὥρας κῆπειτα 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα·
πρβλ. τὸ ἡμέτερον « καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα ».

κινεῦ, ἀπτ. κινεῦ.

Κίρκια, Κίρκη, ἡ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτόν
τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ
ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆ προφυλάττει αὐ-
τοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὅποια ἀποκτηγνώνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἄττ. κίστη, κιβώτιον πλεκτόν.

κλάξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιντρον, κλίνη.

κνύζα (καὶ κόνυζα), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι μὴ κνώσσω 21, 65 «στὸν ξύπνο σου».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσαι τὴν ζώνην ἀνιάσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ σφυρά, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέση μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαριά.

κομάω (κομῶντι, ἄττ. κομῶσι) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., ἄττ. κόπτουσα..

Κορίνθια 15, 91 : τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἀρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν (ἀπὸ τοῦς προγόνους των).

κορύνα «γκλίτσα» ἐλέγετο καὶ λαγαβόλον.

κοσμῶ : κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα 15, 24 ὀργανώνει κάτι ὠραῖον.

κόχλος, ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρέμβου).

Κραννώνιος, τῆς ἐν Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννῶνος.

κρεανομέω, μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἄττ. κρεῖττον.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα» παντῆ κρηπίδες 15, 6 παντοῦ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.

κρίνω : κρίνω ἐνόπνια ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. ὄνειροκρίτης.

κροτῶ : ἐξ ἀπάτας κροτοημένοι 15, 59 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια».

Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ Κύπρια ἔπη, ἔπος ἀπολοεσθέν· ἦτο θῆλυς ἀπὸ χροίης, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, - ἄδος, ἡ ἀνήκουσα εἰς κύνα· κυνάδες (ἐνν. τρίχες) κυλότριχες.

κυνοθαρσής θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, «κιοῦρτος», «κοφινέλλο».

κῶας, τό, πληθ. κῶεα, δέρμα προβάτου.

κώμυς, - υθος, ἡ, δέμα («ἀγκαλιά») χόρτου.

κῶρος, ὄμηρ. κοῦρος· ἐν 15, 120 οἱ Ἑρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφὴν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον βράβδος ποιμενική, «γκλίτσα»· ἐλέγετο καὶ κορύνα.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ λάζομαι, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25 : μὴ λαθόμαν ; «μήπως ἔχασα τὴν ἐννοίαν τοῦ χρόνου ;»

Λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἀττ. λαλοῦμεν.

Λάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντας λάμπουσαν δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Λαμπριάδας 4, 21 : ἄγνωστον ἂν ᾗτο ἐπώνυμος ἥρωας δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάττος ἐκφράζεται δυσμενῶς· τοὶ τῶ Λαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιόνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς τὸ μεριδιὸν τῶν κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

Λαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, «κασέλλα».

λάσδεο προστακτ. τοῦ λάσδομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγγας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικὴν σου, τὴν ὅποιαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκᾳ.

λασεύμεσθ' (α) μέλλ. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῶ.

λελόγχω δωρ. πρkm. τοῦ λαγχάνω.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μύσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, «Τρυγόνης».

Λῆναι = Βάχαι (ὁ ἰδέ).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικὸς, θρηνητικὸς.

λίψ ὁ ΝΔ ἄνεμος, ὁ «γαρμπής».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπόν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπόν (μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., λυγρός, βαρείας, ὀλεθρίας.

Λυκίων ἀριστῆς 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδών, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. πείθω.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἡ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ *μάτηρ*, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἡ, κριθίνος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. *μακέλη*, «τσάπα»· καὶ τύπος *μάκελλα*· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν *δίκελλαν* (*δίς* καὶ *κέλλω* = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἡ *μάκελλα* εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλὶς μηλέα.

μᾶλον, α' ὄμηρ. *μῆλον* πρόβατον, β' (ὡς ἐν 8, 79) *μῆλον* (ὁ καρπός).

μαλοπάραυος (*μαλός* = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἄττ. *μήν*· καὶ *μάν* 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν *μανίαν*, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «μυρίζομαι»· ὁ νοῦς· ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος «μυρίζεται» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος «ἐτίσιμπησε», εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.

μανύω ἄττ. *μηνύω*, φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ *χωρία ταῦτα ματεύσεις* 21, 65 ἐνν. τὰ ὅποια εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἡ Ἀγαυή.

μειλίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «γνοιάζομαι».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικὸς.

μελίτεια, ἡ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν *μελίτσας*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινόη ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (μὴ φῆν εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός των πλὴν ἐνός (τοῦ συζύγου ἑκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτάς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλής.

μερίζου, ἄττ. *μερίζου*· ἐν 21, 31 ὁ Ἀσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινωνόν τῶν ὄνειρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγγος.

μικκὸς μικρός.

Μιλᾶτις Μιλήσια. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (κλίνα ἀμὰ = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητῆς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἶξ) ἄκρωτος, «σούτα».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ μνᾶ· 15, 36 σύντ: (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο μνᾶν καθαρῶ ἀργυρίω.

μνάσης, ἄττ. μνήσης (τοῦ μιμνήσκω).

μνᾶστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμῶ, ἡ, φοβερόν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβουν τὰ παιδιά, «μπαμπούλας». μορμῶ ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίωνος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, μουσίζω, ἄδω.

μουκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., μουκητῶν μουκωμένων.

μύρομαι θρηγῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέφομαι, κατηγορώ.

Ναῖς, άττ. *Νηῖς*, νύμφη συζευχθεῖσα τόν Δάφνιν.

νάσω, άττ. *νήσου*.

Νείλευς αἰολ., *Νηλεύς*, υἱός τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστής τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ *νάσω* συσσωρεύω.

νένιμμαι: 15, 32 βλ. *δοκῖος*.

νεόδρεπτος: ν. *βωμός βωμός* ἐκ κλάδων, οὐς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ὁ, *ρυάκιον* παρὰ τήν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νήμα 15, 27: τὸ ἐχρησιμοποῖει ἡ Πραξινοῆ διατὸ ἐργόχειρόν της· ἡ Πραξινοῆ δ' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εὐνόην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῆ ἑπάνω του ἡ γαλῆ, ὅπως ἔγινεν ἄλλην φοράν.

νικασεῖν, άττ. *νικήσειν* ἐν 8, 7, ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν (*τυ* = *σε*, ἀντικ. τοῦ *νικασεῖν*), ἐὰν ἀφεθῆ ἐλεύθερος νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἰατρός καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόμενος χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77: κατὰ τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (*ἀποκλάξας*) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτάς χαριτολογῶν «*ἔνδοι πάσαι*» μέσα εἶναι ὅλαι (ὅσαι πρέπει νὰ εἶναι μέσα, ἡ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

νωδός ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. ὦρα.

Ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ὄ, άττ. *ὄς* (15, 86).

ὄζος, ὁ κλάδος.

οἶ 28, 23 αἰολ., άττ. *οἶ* (προσωπ. ἀντων.).

οίκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124, τὸν Γανυμήδην.

οἷς, ἀττ. οἷς, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἀττ. οἴσομεν.

οἶκα, ἀττ. ὄτε.

οἶκά, ἀττ. ὄτέ.

οἶκκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας ὄκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ οἶκα + κα, ὅπως τὸ ὄταν ἐκ τοῦ ὄτε + ἄν).

ὀκοῖος, ἀττ. ὀποῖος· ὀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι 15, 32· ὀ νοῦς : ἐνίφθην κακῶς, ὅχι ὅπως ἤθελα.

ὀλβιος πλούσιος· ἐν ὀλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὀλβίου.

ὀλοφυγῶν, ἢ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὅποιον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκᾳ αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνεται), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅτι ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω ὀλοφυγῶνα).

ὀλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὀλ. Νικία (ἐπίθ.) τοῦ Νικίου.

ὀμαλός : ὀμαλοὶ ἀλλάλοις 15, 50 «ὄλοι ἕνα κόψιμο».

ὀμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὀμαρτέω 8,64 πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125 : ποίμναις συνειπόμην.

ὀμῶς ὁμοῦ.

ὄνασις, ἀττ. ὄνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄνασις ἢ γεν. πλούτου καὶ ἢ δοτ. φρονέουσιν.

ὄνειρον 9, 16 : ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκᾳς εἰς τὴν πραγματικότητα.

ὄνιναμαι ὠφελοῦμαι· ὠνήθην 15, 55, ἀττ. ὠνήθην, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.

ὄνομαι ψέγω, μέφομαι.

ὄπάζω δίδω, προσφέρω· ὄπασσαι 28, 16 αἰολ., ἀπρμφ. ἀορίστου· ὄπασσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀόρ.

ὄπισθεν 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.

ὄπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὄππα αἰολ., ὄπου..

ὄππως αἰολ., ὄπως.

ὄπῶπει δωρ. πρην. τοῦ ὄρω.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἢ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμούς καὶ ἱερά σκεύη) τῆς μυστικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.

ὄρέγομαι (ἐπὶ ἰχθύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ὄρέοντι καὶ (συννηρ.) **ὄρεῦντι**, ἀττ. ὄρωσι.

ὄρη, ἀττ. ὄρα· ὄρη δίφρον αὐτᾶ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἓνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὄρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὄρμιὰ ἀρμίδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἐθνοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὄς αἰολ., ἀττ. ὄς.

ὄσσίχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: πολλῶ ὄχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλῆθος.

ὄψις ὄνειρον· ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσο μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κατὰ παίγνια «κατεργάρηδες».

παλύνω πασπαλίζω, βραντίζω, καλύπτω.

Πάν ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

πάρ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. παρήρορος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἢ Πραξινόη ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἀττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».

παρέρχομαι πείθω, ἐξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α 132)· παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἀττ. παρέχουσι.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἄορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ δίδης διαταγὰς, ὅχι εἰς ἡμᾶς.

πεδὰ αἰολ., μετά' πεδ' Ἰαόνων 28, 21 μετά τῶν Ἰώνων.

πέιθω : πείσαι καὶ τὼς λόκος αὐτίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἄν καὶ τοὺς λόκους αὐτίκα λυσσᾶν, θά ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θά ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσεως καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θά καταστραφῆ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγωνος. (Σαρκασμός).

πεινᾶντι, ἄττ. *πειῶντι* ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῶ (τῶ ἀνδρὶ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· δις *μάτερες ἄρονων μαλάκοις πόκοις* (αἰολ. αἰτιατ.) *πέξαντ' αὐτοένοι* 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θά ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὕρῃ ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγε- νις, διότι τὸ προῖδν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142, οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηιάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάλθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιοῦμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *ἐμπερονάμα*.

πετεηνὸς περωτός· *πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ* 15, 118: εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφήν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.

πῆ ποῦ.

πηὸς συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας *πήποχ'*), ἄττ. *πώποτε*.

πιάξας, ἄττ. *πίεσας*, συλλαβῶν.

Πίσσα πηγή ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλίδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλάσθριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: πλάνος ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, **πλατειάζω**, ὁμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ $\bar{\alpha}$).

πλεῖος, ἄττ. πλέως, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τῆς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐνηρμοδισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρω, ἄττ. προσέρπω.

ποθέστερος, ἄττ. προσέσπερος, ὁ πρὸς δυσμάς, ποθέσπερα καὶ τὰ ποθέσπερα πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. ποθοῦσι.

ποθορῆ, ἄττ. προσορῆ· **ποθορῆ** τυ 15, 12 προσορῆ σε.

ποῖα πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὕφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου « ποκάρη », « τουλούπα » 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγάρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει κινάδας (σκυλότριχες) καὶ ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν (ξέφτια, ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια): **μαλάκοις πόκοις** 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ πέξαντο (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεαρὰ δάμαλις.

πότ βλ. *ποτί*.

ποτάγω, άττ. *προσάγω*. *πλησιάζω*.

ποταῶος, άτι. *προσηῶος*, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποτέθηκα, άττ. *προσέθηκα*: ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: *μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν*.

ποτένης, άττ. *προσέλης*, *πλησιάζης*.

ποτεφύετο, άττ. *προσεφύετο*, εἶχε *πιασθῆ* (21, 46).

ποτέχω, *προσέχω*.

ποτί (καὶ κατὰ ἀποκοπὴν *πότ*), άττ. *πρός*: *πότ ἔριν* 15, 10 διὰ τὸ εὐρίσκει ἀφορμὴν ἔριδος, «για γκρίνια» *ποτί τὸν λόφον* 4, 46 «τράβα κατὰ τὸ ψήλωμα»: *πότ τῷ Διὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός*.

ποτίκρανον *προσκεφάλαιον*, *μαξιλλάρι*.

πότιαν 15, 14 ἐννοεῖ τὴν *Περσεφόνην*, ἥτις ἐλατρεύετο ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν *Συρακουσίων*.

πράτος, **πράτα**, **πράτον** *πρῶτος*, ἡ, ον.

πρόαν (καὶ *πρώαν*), άττ. *πρόην*: *τὰ πρόαν* 15, 15 ἐσχάτως, «τίς *πρόαλλες*».

προσνάχω (*προσνήχομαι*, *προσνέω*) *ξεσπῶ* (περὶ τῆς *θαλάσσης*).

πρότεροι 16, 50 οἱ *παλαιοί*.

πρώαν βλ. *πρόαν*.

πρώκες, αἰ, *σταγόνες δρόσου*: *δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ*.

πυκάζω *σκεπάζω*.

πύματος *τελευταῖος*.

πυρρίχος 4, 20 *πυρρός*, *ξανθοκόκκινος*, «*κοκκίνης*».

πυρρός 15, 53 *ξανθοκόκκινος*, «*ντορής*», «*βλάγκος*». 15, 130 *ἀρτίχνοος*, «*πρωτόχνοδος*».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως: ὀνομάζετο καὶ *Νεοπτόλεμος*. 4, 31 *Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς*.

πυρρότριχος *ξανθός*, *ξανθοκόκκινος*.

ράμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, *παλιουρος*, «*παλιουριά*»: ὄνος ἐν *ράμνω*, τό τε *λύχνιον* ἐν *πρυτανείῳ* *παροιμ.* ἐπὶ τῶν ἐχόντων *ἀυπνίαν*, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δυναται νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ *λύχνος* τοῦ *πρυτανείου* τῆς *πόλεως* ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.

ροικός *καμπύλος*, *κυρτός*.

ρυθμός: καὶ Ἀυτονόας ῥυθμός αὐτός καὶ ἡ Ἀυτονόη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἄπτ. σηκός, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἄπτ. σίγα.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔχθλ. πρὸ δασείας σίτθ') ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἄπτ. σκηνή, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10 : οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπερχεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσχησιν.

σικιάς, ἡ, τέντα, « κιάσκι » ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανὴς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν, υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἄπτ. σμῆμα, σάπων ρευστός, « ἀναλυτὸ σαπούνη ».

σπήλυξ (πρβλ. λατ. spelunca), ἡ, σπήλαιον.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι Ἴπποι* : ὁ Πίνδαρος ἀπθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερενίκου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμνον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιοεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στιγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρυς « σμιχτοφρύδης ».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων, συνήθως ἐπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἐν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθεῖαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένον πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ·

ἐν 8, 18 ὁ Μενάλκας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικήν του ἐξ ἑνῆς καλαμίσκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίττειν*.

σχῖνος, ἡ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, «σχῖνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βοῦρλον.

ταί, ἄττ. *αἱ*.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ τάλαρος κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τᾶματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὼν τὸν στρέμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, ταὶ ἀτρακτυλλίδες,, αἱ ἀτρ. (ὁ ἰδέ).

ταυτᾶ, ἄττ. *ταῦτη*, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 *τείνω*.

τεκὼν: ἐξ ᾧ (ἄττ. *οὔ*) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν 15, 47 ἀφ' οὔτου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μετὰ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ' (αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἄορ.

τεῦ, ἄττ. *σοῦ*.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τῆνος, **τῆνα**, **τῆνο**, ἐκεῖνος, ἡ, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποιμνιὸν του ἡ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. *τιμητός*, πολῦτιμος.

τίν, ἄττ. *σοί*.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τῆν θέσιν σου.

τοι 15, 46 σοι, ποιητ. αἰτ.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον. τί τὸ πλέον ἐξεῖ ; τί θά κερδίση;

τουτόθε(ν) και τουτώθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερὸς εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ Σικελία· τῆς Γρ. μυελός (τὸ ἀγλαίσμα, ἡ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συρακοῦσαι, ἡ πατρίς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἡλακότης, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ προσφέρῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρισκαιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχων.

τρυφερὸν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τὸ ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε, αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλώ (τύλος, κάλος ρόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

τῶπος, τὸ ἔπος.

τῶστία, τὰ ὄστία, τὰ ὄστᾶ.

ὕδατινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.

ὔγκάριος ἀπὸ τὰ Ὑγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ὕμάρτη αἰολ., ἀττ. ὀμάρτει, συνόδευε.

ὕμμες, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. ὕμεῖς, ὕμῖν.

ὕπνω 15, 125, ἀττ. ὕπνου· μετὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἐλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλά πράγματα.

ὕποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὕπομιμνάσκω, ἀττ. ὑπομιμνήσκω· ὑπομιμνάσκω τῶ τρώματος 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀριμῆς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἐνωξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλάμιδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐχάλαξε, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὕποφήτας Μουσάων ποιητῆς.

ὕφήμι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ύφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ή, άπτ. φηγός, είδος δρυός και ή βάλανος αύτης, ήτις ήτο έδώδιμος.

φαίνω έν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ό έχων λευκόν έν τῷ μετώπῳ· έν 8, 27 ό φ. κύων τοῦ αἰπόλου (φ̄ δοτ. προσωπ.) ύλακτεῖ ιστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτι ταῖς εἰρίφοις).

φαντί, άπτ. φασί φασεῖς, άπτ. φήσεις.

φείδομαι: τᾶς γαστρος εἰφειδόμεθα 21, 41 δέν εφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: φθονερόν κακόν 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ό Δίνων, ό σύζυγος τῆς Πραξινόης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου και τῆς συζύγου του εἶναι ό Θεόκριτος· εἶναι δέ φιλάοιδος ώς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν εἰρίθων, τῶν εργατίδων, κυρίως τῶν εἰουργούσῶν και δῆ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ό εκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ή έγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ή γεν -α δωρ. -ου άπτ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., άπτ. φοροῦσι.

φορμός, ό, ψάθα.

Φρυγία ύπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εύκτ. άορ. τοῦ φύομαι· μή φύη 15, 94 νά μή δώση ό Θεός νά παρυσιασθῆ· δια τὸ ἔλον χωρίον βλ. Μελιτώδης.

φῦκος φύκι και (ώς έν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, «φκιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· έν 15, 71 ή Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νά προσέξῃ, δια νά μή σχισθῆ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα έν 9, 4 γλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ Φύσκω εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, και ά, και ή.

χασμέομαι, άπτ. *χασμῶμαι ἐς ταύταν χασμεύμενος* 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ
 παρετήρουν ἀφηρημένους.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χεῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ
 κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἢ κατὰ μετὰ γεν. σημαί-
 νει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἢ θάλασσα νοεῖται ὡς τι
 ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ.
 ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμμαρα αἰξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν)
 μανδύαν.

χοῖ μὲν, καὶ οἱ μὲν, καὶ οὗτοι μὲν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμέων τῶν ἐν-
 τοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χορῆμα: τί τὸ χορῆμα 21, 25 τί συμβαίνει;

χορήσσω, χορήζω, θέλω.

χρησμός: *χρησμός θεσπίξασα* 15, 63, ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός: *χρηστῷ κοικτίομονος ἀνδρὸς* 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονε-
 τικὸς ἄνθρωπος! *χρηστὰ ἐνύπνια* 21, 29 ὥραῖα ὄνειρα.

χρόνος: *χρόνον ται νύκτες ἔχοντι* 21, 25 αἱ νύκτες χρορίζουν, ἀργοῦν
 νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57: ἐκ τούτου τὸ τῷ στόματος.

χώμος καὶ ὁ ἐμός.

χώνηρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα: *ἔβαν ἐς χώραν* 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (= *σφε*) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ *ψυχή ψυχῆ δοῦναι* 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου
 πρὸς ψυχαγωγίαν· *ἐκ ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ῶ, άπτ. οῦ, ἀναφ. ἀντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. τεκῶν.

ῶδε ἐδῶ (4, 12 - 4, 51 - 15, 33 καὶ ἄλλ.)

ῶθεῦνθ' ὠθεῦνται, άπτ. ὠθοῦνται.

ῶμες, άπτ. ὶμεν.

ῶν, άττ. οῦν.

ῶν ἴδες (= ἃ εἶδες, ἔλξεις), ῶν (= τούτων, γεν. διαίρ.) εἴπαις κα (δύναται νά εἴπης, δηλ. θά ἔχης νά διηγῆσαι) ἰδοῖσά τυ (ἀφοῦ εἶδες) τῷ μὴ ἰδόντι 15, 25· ὁ νοῦς : καλόν εἶναι νά βλέπη κανεῖς πολλά, διά νά ἔχη νά διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ῶξ αἰολ., ὁ ἔξ.

ῶρα φροντίς· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν χεῖματος ἢ νωδὸς καρύων 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμοῦ δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ὦραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν.κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ὦραν χ. οὐδ' ὅσον ν.κ. ὁ νοῦς : ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διά τὰ καρύδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νά τὰ φάγη), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διά τὸν χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ὦρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποιήσις τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισται (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, άττ. ὄρη· ὠρεος, άττ. ὄρους· ὠρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὦραν του· ὠρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ῶς: ὡς κακόν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνω 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ῶτερος ὁ ἔτερος.

[The page contains extremely faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is too light to transcribe accurately.]

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Είσαγωγή	5
2. Κείμενον	11
α') Νομείς: Βάττος και Κορύδων	13
β') Συρακόσσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι	16
γ') Ἡλακίατη	23
δ') Βουκολιασταί: Δάφνις και Μενάλκας	24
ε') Βουκολιασταί: Δάφνις και Μενάλκας	28
ς') Ἄλιεις	30
ζ') Ἀῆναι ἢ Βάκχαι	33
η') Χάριτες ἢ Ἰέρων	35
3. Ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις	37

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐπίσημον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

024000017997

ΕΚΔΟΣΙΣ Θ', 1963 (III) — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 20.000 — ΣΥΜΒΑΣΙΣ 1138/14 - 2 - 63
ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ-ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ : ΙΩ. ΚΑΜΠΑΝΑ Ο.Ε. Φιλαδελφείας 4 ΑΘΗΝΑΙ

